

БЕОГРАД - Србија ће за 20 година бити модерна и успешна земља, радних и одговорних људи који се такмиче и побеђују најбоље, који никада не траже изговоре који су нас много коштали до сада, поручио је премијер Србије Александар Вучић у ауторском тексту за "Блиц".

Србија 2036. године? Питање дугачко тачно двадесет лета, са веома кратким одговором, наводи Вучић и истиче да "све оно што урадимо данас. То је Србија за 20 година. Сваки километар пута или пруге који изградимо. Свака фабрика коју отворимо. Свака нада коју створимо својим радом".

Зато бих, због те чињенице, на сваку школу у Србији окачио таблу и на њој оне Шекспирове речи: "Не одређују звезде нашу судбину, одређујемо је сами".

Време пророка, и црних и белих, прошло је. Нема више гледања ни у пасуљ, ни у карте. Све сјајне снове смо проживели као ноћне море.

И остали сами, ми и Србија, ми у Србији, да опет сами одредимо и своју величину и своју снагу, умешност и - будућност.

Да одговоримо на оно што мучи толике око нас, нарочито оне незадовољне собом. Да ли

смо шака јада или народ, држава за велика достигнућа?

"Ја одговор на то питање знам, и то не зато што сам политичар и премијер који руководи овом земљом и, по дужности, шири оптимизам.

И свестан сам, притом, колико јесмо мала земља и малобројни народ у свету који померају и уређују велики бројеви, од политике до економије. И броја бомби и тенкова", истиче Вучић.

"И немам проблема са чињеницом да на веома турском подручју живимо, раскрсници утицаја и интереса, оптерећени тешком прошлoшћу и небројеним жртвама.

Све је то тачно. Али истовремено, све је то превише дуго био савршен изговор. За нерад и непомерање.

И сада више времена немамо. Морамо да одговоримо, одмах. Без одлагања и позивања на вишу силу и друге силе.

Зато што је сва сила која нам је потребна у нама. У нашој одлуци о томе шта хоћемо да будемо. Каква Европа. И која.

Она географска, што од самог почетка нико не може да нам узме пошто се баш преко нас у ту Европу и улази, кроз наша врата; или она суштинска, саткана од рада и вредности.

И намерно то кажем - рада и вредности тим редоследом јер сам убеђен да само рад ствара вредности и да није могуће обрнуто. Прецизније, могуће је, али само када сам рад постане вредност.

И дубоко верујем да се тај рад рађа, да се њему учи, да се на њега људи навикавају само у земљи која му све подређује, и то од самог почетка, од васпитања и образовања до обезбеђивања услова за нормалан и сигуран рад. Дакле, до стварања односа са суседима и светом који ће омогућити да ништа никада тај рад, кретање људи и капитала не прекине. Да му омогући да се шири и расте, повећава се у миру.

Конфучије је рекао да ако размишљаш о само једној години, треба да засадиш семе. Ако размишљаш о следећих десет треба да засадиш дрво. А ако хоћеш да мислиш сто година унапред учи људе.

Када се то преведе на наш живот, једно је јасно. Морамо да све то урадимо одједном. И да засадимо и семе и дрво, и да учимо. И себе и људе. Сађењу нових вредности и раду на томе да оне никну. Да нам донесу плод. Онај са дрвета знања са којег ћемо да учимо.

Не постоји у мојој глави друга Србија у Европи од те. Ни друга Европа у Србији. зато што знам да то дрво знања и вредности овде морамо да посадимо.

Овде смо ми. Овде можемо да радимо, изградимо и створимо. Овде је, и само овде наша будућност.

Зато што Европа као политичка и економска категорија, па самим тим и наше место у том савезу не зависе у потпуности од нас.

Много веће бројке и већи интереси о томе одлучују. Они са великог запада и са великог истока.

А ми, мали по броју, у средини, стишњени, можемо да будемо велики само по својим одлукама. Оним које се нас тичу.

Оним којима се опредељујемо, на крају, за одређени европски модел. Онај северњачки,

централни, заснован на раду, њему посвећен, на стварању, тим радом, вишка вредности или онај наоко удобни који хоће четвородневну радну недељу, тринаесту и петнаесту плату, лењост и удобност које почивају на огромним дуговима и тврдњи да они никада не морају да буду враћени. Онај који не ствара ништа.

Ја сам се одлучио, Србија се одлучила гласајући на изборима за онај први. За рад и за учење. За окретање ка себи, за храброст која је за све то потребна.

И то - данас. Са пуном свешћу о томе да сваки следећи дан, следећа година, деценије и векови почивају баш на тој данашњој одлуци.

Да будемо европски, радни народ. И да живимо у миру. Много више од 20 година.

Зато на крају, без икакве лажне скромности и пренемагања, морам да вас у "Блицу" нешто замолим. Да ме о Србији будућности, о Србији 2036. следећи пут питате за сто година.

Оно што будем урадио одговориће вам. Ако буде вредело. А ја верујем да хоће. Зато што Србија хоће. И може. И за тих 20 година биће сасвим јасно и добро видљиво.

Бићемо модерна и успешна земља. Радних и одговорних људи који се такмиче и побеђују најбоље.

И који никада не траже изговоре. Много су нас коштали до сада", закључио је премијер Србије, поручио је премијер Србије у ауторском тексту.

(Танјуг-Блиц)